

"FARUS"

REVISTA D'EL FAR D'EMPORDA

Núm:29

Juny 2006

Preu:3€

Amb el suport de

Caixa de Girona

www.caixagirona.es

"FARUS"

REDACTORS

ESTHER BARTOLOMÉ
ALBA BAYÉS
CRISTINA BAYÉS
QUIM BAYÉS
SARA BAYÉS
ANNA COMPANYY
FINA COMPANYY
JORDI COMPANYY
JOSEP MARIA COMPANYY
MARIA COMPANYY
XAVIER FRANCO
ESTHER JOFRE
JUDITH JOFRE
ROSA MARIA MORET
ARNAU SIRVENT
TERESA TEIXIDOR
P. TEIXIDOR ELIAS

LA MÉS

L'ESCOLA
EL FAR ACTIU
L'AMPA

PORTADA

FOTOGRAFIA CEDIDA PER
ESTHER JOFRE COMPANYY

CONTRAPORTADA

FOTOGRAFIA CEDIDA CURS
2005-2006 DE
L'ESCOLA DEL FAR
D'EMPORDÀ.

IMPRIMEIX

COPISTERIA ESTEVE

EDITA

ASSOCIACIÓ JUVENIL
ATALAIA

AMB EL SUPORT DE:

Amb la col·laboració de

 Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria General de Joventut

 Joventut

Diputació
de Girona

FINS BEN AVIAT !!

COMENCEM AIXÍ EL NOSTRE DARRER EDITORIAL PERQUÈ ENS AGRADARIA QUE REALMENT BEN AVIAT SORTÍS GENT NOVA AMB GANES DE TORNAR A FER AQUESTA REVISTA QUE AVUI SURT PER ÚLTIMA VEGADA.

LA IL·LUSIÓ, L'EMPENTA INICIAL, LES IDEES DE TOTS ELS MEMBRES DE L'ATALAIA JA NO SÓN PROU PER A SEGUIR ENDAVANT AMB AQUEST PROJECTE. SOM POCOS, I L'ESFORÇ QUE CAL FER INDIVIDUALMENT PER A DUR A TERME LA REVISTA ACABA ESSENT MASSA IMPORTANT PER A PODER-NE GAUDIR.

SABEM QUE EL POBLE ÉS PETIT, QUE TOTA LA VIDA HA PASSAT AIXÒ, QUE POCOS HO FAN TOT, PERÒ ENS SAP GREU PENSAR QUE EL MUNICIPI CREIX, QUE CADA VEGADA SOM MÉS PERÒ NO HI HA INTERÈS EN COMPARTIR VIVÈNCIES I FER POBLE EN UN PROJECTE COM AQUEST.

MAI ENS HEM TANCAT A RES, TOT S'HA PUBLICAT, I HEM AGRAÏT QUALSEVOL APORTACIÓ, PERÒ NO HEM REBUT PROU PARTICIPACIÓ. I AIXÒ QUE L'HEM DEMANAT CADA VEGADA! NO VOLEM RETREURE RES A NINGÚ, NOMÉS DEIXAR CLAR QUE SI ES VOLEN FER COSES PEL NOSTRE POBLE, S'HAN DE FER ENTRE TOTS.

NO VOLDRIEM ACABAR, PERÒ, SENSE DONAR LES GRÀCIES A L'AJUNTAMENT, L'ESCOLA, L'A.M.P.A, L'ANTIGA COMISSIÓ DE FESTES, EL FAR ACTIU, I A TOTA LA GENT QUE ENS HA AJUDAT. PERQUÈ RECONFORTA MOLT TREBALLAR PEL POBLE. A NOSALTRES ENS HA ENCANTAT FER-HO DURANT TOT AQUEST TEMPS. PERÒ ARA DEIXEM PAS A LES NOVES GENERACIONS.

GRÀCIES A TOTS!.

L'ATALAIA.

Agenda

Des de la Festa Major del passat mes de Novembre, de la que destacarem el I Concurs de Dibuix Infantil que va organitzar El Far Actiu, al poble s'han fet moltes coses i tot seguit us en fem un petit resum.

Els dies 4, 6, 8, 11, 18, 25 i 26 de Desembre i els dies 1, 6 i 8 de Gener es varen organitzar les tradicionals quines, i concretament la del 18 la va organitzar l'escola del Far per a recaptar diners per a les activitats que organitza.

El dissabte 4 de març es va celebrar el Carnestoltes que aquest any portava com a novetat una rua pel poble i urbanitzacions i una desfilada - concurs de disfresses al local social, seguit d'una xocolatada.

El Casino Menestral Figuerenc va tornar a fer ús del local del nostre poble per a organitzar el ja conegut FIGUERES FOLK, que aquest any va comptar amb la presència de Eliseo Parra el dia 11 de març, Maria del Mar Bonet el dia 18 de març, Joan Isaac el dia 24 de març i, per concloure, El Pont d'Arcalís el dia 25 de març.

El diumenge 2 d'abril, a benefici de la Fundació Internacional Josep Carreras per la lluita contra la leucèmia, es va organitzar una missa campera amb el cors de la casa d'Andalusia de Figueres, seguida d'un Dinar de Germanor, i tota la vetllada va ésser amenitzada per Joan Bram, finalista de "Lluvia de Estrellas".

El dissabte 13 de maig, el departament de Cultura de l'Ajuntament del Far va organitzar un taller de cançons tradicionals dels països catalans i occitània, a càrrec de Tomàs "Fletxa" Morales, seguit d'un petit sopar de cantadors.

El dissabte 27 de maig, la companyia "La bèstia peluda" va representar al local social l'obra de teatre "jo bé, i vostè?", amb el suport de l'Ajuntament del municipi.

Sara Bayés

"APRENEM A LLEGIR AMB ELS NOSTRES FILLS"

El divendres 21 d'abril a 2/4 de 10 del vespre varem assistir a la xerrada que el Sr. Joan Portell va donar a la Biblioteca municipal de Torroella de Montgrí. Aquí us n'oferim quatre pinzellades:

Llegir augmenta la capacitat per expressar-nos i per comunicar-nos amb les altres persones. Llegint més, coneixerem moltes paraules que ens ajudaran a expressar millor allò que volem dir. Així doncs, llegir ajuda a desenvolupar moltes habilitats que ens seran útils per moure'ns en la societat actual. I a més a més, llegir... és un plaer! És gaudir amb les històries d'uns personatges amb els que moltes vegades ens hi sentim reflectits.

I els nens i les nenes? Doncs l'hàbit de llegir s'adquireix si es comença de ben petit mirant contes i il·lustracions. És bo acostumar a la mainada a mirar un conte abans d'anar a dormir, però tots els moments són bons per agafar un llibre: a la consulta mèdica fa més agradable l'espera; en un restaurant passen una bona estona sense molestar a ningú; durant un viatge se'ls hi fa més curt el trajecte; etc.

També és molt positiu que quan anem a la biblioteca o a alguna llibreria a buscar un llibre deixem que siguin els mateixos nens i nenes els que escullin quin conte volen mirar. Encara que a nosaltres no ens sembli interessant segurament els més petits s'hi senten identificats i a gust llegint-lo.

Així doncs, pares i mares, estimulem els nostres fills i filles a llegir. És important tant pel present com pel seu futur i tenint biblioteca i llibreries tant a mà val la pena aprofitar-ho. No us sembla?

Anna Company Coll

La fotografia a casa nostra

Encara no tenia 6 anys, estàvem llavors en plena guerra civil, quan jo, estant a l'escola, a casa nostra, vingueren uns soldats de la guerra a treure'ns de la classe per portar-nos a fer-nos la foto. On? Doncs davant la gran portalada de l'església parroquial. Se'ns va filmar per treure'ns una pel·lícula.

Ara, quan recordo aquest fet, penso que "si pogués veure aquesta pel·lícula...". aniria allà on fos, encara que hagués de travessar Rússia.

Els temps han canviat. Per exemple, aquí al poble, des fa ara 28 anys, tots els nens que han passat per la Doctrina, es troben filmats en pel·lícules. Només s'espera l'entrada en funció de la nostra hemeroteca per poder veure'ns tots retratats de tota manera.

Es avui que es dona un gran salt entre nosaltres. Poder passar de dins la cinta digital on es troba la nostra mainada a contemplar-la a dins les nostres mans en fotografia. Tots els que avui estant a la llista de la Confirmació, se'ls demana escollir ells mateixos les imatges en cinta, preses pel Mossèn quan ells es preparaven per fer la Primera Comunió.

Si aneu a missa a la nostra parròquia, veureu aquestes fotos penjades al cancell de l'Església!!

Mossèn Jaume Pratdesaba

SERVEIS AGRÍCOLES MASÓ S.C.

MIQUEL MASÓ RIGALL

C/ Pla de Sant Pau (CAN RIGALL)
17484 VILATENIM - FIGUERES (GIRONA)

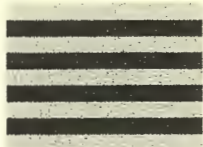
Tel. 972 50 77 64
Mòb. 659 30 41 87

Daniel Martínez Quer

C/ Indústria, 3
17485 Vila-Sacra (Girona)
Tel. 972 50 75 37 · Fax 972 67 01 28

ORIGEN DE LES BANDERES

Per Xavier Franco i Puigdevall – Maig de 2006

CATALUNYA. La senyera. És una bandera de les anomenades heràldiques, és a dir, de les que tenen el seu origen en un escut d'armes, el dels comtes de Barcelona. Té el seu origen llegendari (amb poc rigor històric) en les quatre barres de sang que li lliurà el rei franc Carles II el Calb a Guifré el Pilós en senyal de gratitud pels serveis prestats a la guerra contra els normands. Es tracta d'una de les banderes més antigues del món, juntament amb la d'Àustria i la de Dinamarca.

CATALUNYA. Estelada. Símbol de l'independentisme català té el seu origen en la bandera cubana. L'estel simbolitza l'estat que Catalunya encara no és. També hi ha la versió amb l'estel roig sobre fons groc amb clares connotacions comunistes.

ANDORRA. La bandera andorrana té el seu origen en la combinació de colors de la francesa i l'espanyola amb un escut central que la diferencia de la d'altres estats. A l'escut hi apareixen les armes del copríncep episcopal, el bisbe d'Urgell, les tres barres roges sobre or del comtat de Foix, les quatre barres del comtat de Barcelona i les dues vaques de Bearn. Hi apareix la divisa *VIRTUS UNITA FORTIOR* (La unió fa la força).

ESPANYA. Rojigualda. Per confusions amb la bandera francesa, ja que l'espanyola era igual amb la flor de llis dels Borbons, el rei Carles III va decidir canviar-la prenent part de la senyera d'Aragó (que procedia del comtat de Barcelona). L'escut conté símbols dels diferents territoris de l'estat: les quatre barres d'Aragó, les cadenes de Navarra, un castell per Castella, un lleó per Lleó, la magrana de Granada, les columnes d'Hèrcules (estret de Gibraltar) amb la divisa *PLUS ULTRA* (més, més enllà) i al centre les flors de llis borbòniques.

FRANÇA. La bandera francesa té el seu origen en la Revolució Francesa quan es van barrejar els colors de la ciutat de París, el blau i el vermell amb el blanc monàrquic. Aquesta combinació s'atribueix al marquès de Lafayette.

ITÀLIA. Tricolore. L'origen de la bandera italiana rau en l'estendard que Napoleó va lliurar a la Legió Llombarde de l'exèrcit francès. Més tard el poeta Dall'Onagaro va donar significat als colors: verd dels prats de la Llombardia, blanc dels Alps i Vermell dels volcans italians.

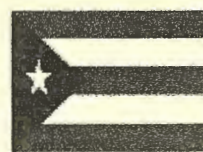
ALEMANYA. Fins a principis del segle XIX el símbol que tenien en comú les terres germàniques era l'àguila bicéfala. El 1813 el cos de soldats voluntaris creat per fer front a la invasió napoleònica anaven uniformats amb casaques negres solapes roges i botons daurats, els colors de l'actual bandera alemanya.

REGNE UNIT. Union Jack. Té el seu origen en l'heràldica dels territoris que conformen el Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord, és a dir, la creu de Sant Jordi per Anglaterra, la creu de Sant Andreu per Escòcia i la creu de Sant Patrici per Irlanda.

ESTATS UNITS D'AMÈRICA. En el seu origen estava composta per tretze barres vermelles i blanques, com estats membres tenia, i per tretze estrelles blanques sobre un únic fons blau que representa la unió de la nació. Amb l'expansió cap a l'oest i la incorporació de nous estats la bandera americana reuneix avui cinquanta estrelles.

CUBA. Les tres franges blau cel, més tard canviades cap a blau marí representen els tres Departaments que tenia Cuba en el moment de la seva independència: Occident, Central i Orient. Les dues franges blanques que separen les blaves representen la puresa i justícia dels patriotes alliberadors. El triangle equilàter vermell representa la sang vessada pels herois i l'estel amb una punta cap amunt la unió del poble.

ARGENTINA. La bandera argentina composta per dues franges horitzontals blau cel i una altra de blanca ostenta un sol daurat, antic símbol dels inques, representant el naixent sol de la llibertat.

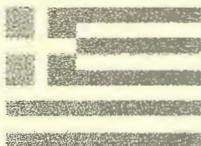
BRASIL. L'origen de la bandera brasilera prové dels bandeirantes que van explorar el país durant els segles XVI i XVII a la recerca de maragdes (verd) i d'or (groc). Al centre hi podem veure un cercle blau representant el firmament amb els estels del pol austral (entre elles la Creu del Sud motiu que apareix en moltes altres banderes de l'hemisferi sud com per exemple a l'australiana).

ÀUSTRIA. Segons la llegenda al duc Lleopold V, després de vencer a Terra Santa a la batalla d'Acre de 1191 durant les Croades, el seu vestit blanc li va quedar completament tenyit de sang excepte el seu cinturó i d'aquí els colors de la bandera. En realitat va ser el duc Frederic II qui la va crear per diferenciar-se del Sacre Imperi Germànic.

DINAMARCA. Dannebrog. La bandera danesa té el seu origen en la brillant creu que va aparèixer en el cel rogent en una batalla a Estònia i va caure del cel donant una insígnia als danesos. També es diu que un rei la va perdre en una derrota a Alemanya i que només es recuperaria quan caigués del cel. Una altra versió diu que es basa en el somni que va tenir l'Emperador romà Constantí on se li deia *IN HOC SIGNO VINCES* (amb aquest símbol venceràs). En aquesta bandera es basen la resta de banderes dels països escandinaus.

GRÈCIA. La bandera de Grècia està basada en nou línies horitzontals iguals en el que s'alternen el blau amb el blanc. Al quarter superior esquerra hi ha un fons blau amb una creu blanca; la creu simbolitza el cristianisme ortodox grec, la religió majoritària de la regió i les nou línies són una per cada síl·laba de la frase *ELEYTHERIA* i *THANATOS* (Llibertat o mort).

RÚSSIA. La bandera de Rússia es compon de tres franges horitzontals i d'igual amplada de tres colors diferents: blanc, blau i roig. Aquests colors són l'origen dels colors paneslaus. Una llegenda ubica l'origen de la bandera en una visita que el tsar Pere el Gran va fer als Països Baixos el 1699 per aprendre sobre la construcció de vaixells i va veure la necessitat de dotar la seva futura marina d'una bandera i la va fer a imatge de l'holandesa. La realitat però ens diu que els tres colors provenen de l'escut del ducat de Moscou on apareix San Jordi de Blanc amb una capa i escut blaus sobre un fons blau. Una altra versió fa referència als colors dels vestits de la Verge Maria, protectora de Rússia.

TURQUIA. Ay Yıldız. La bandera turca consisteix en una mitja lluna i una estrella blanques sobre fons vermell. El roig sempre ha estat vinculat a la sagnant història turca i de l'imperi otomà, mentre que la lluna i l'estrella ja eren utilitzats abans de l'adveniment de l'Islam a l'Àsia Menor. En un origen el fons era verd en al·lusió als camps i no hi havia estel. Aquest fou afegit en record de Constantí el Gran, fundador de Constantinoble avui Istanbul. En el seu origen aquest estel representava la Mare de Déu.

ISRAEL. La bandera israeliana inclou dues franges blaves sobre un fons blanc amb la estrella de David al centre, símbol del judaisme.

XINA. El vermell de la bandera xinesa simbolitza la revolució comunista i també és el color tradicional del poble. La gran estrella representa comunisme, mentre que les quatre petites representen les classes socials del poble. A més, les cinc estrelles juntes reflecteixen la importància del número cinc en el pensament i història xinesos.

JAPÓ. Nisshōki (日章旗) o Hinomaru (日の丸 "disc solar"). És una bandera de base blanca representant l'aixecament del Sol al centre. És doncs, un pictograma del nom del país, ja que 日本 (nihon) vol dir literalment origen del Sol, o sigui *país del Sol naixent*, el país més oriental.

AUSTRÀLIA. La bandera australiana està formada per un fons blau amb la bandera del Regne Unit al cantó superior esquerre, a sota un gran estel de set puntes sis de les quals representen els sis estats originals i la setena representa els estats i territoris futurs i, finalment, a la dreta hi podem veure la constel·lació de la Creu del Sud tal i com es pot veure al cel austral.

Petites i grans questions per un canvi. Comiat

Enterrat sota una victòria molt digna del nostre Barça reposa un precari estatut que ha retratat la poca validesa representativa dels nostres polítics i ens ha posat més que mai, als catalans, en boca de tots. No oblidem, malgrat portar els colors blaugrana (que sí ens representen molt bé a Europa i al Món) que el futbol és el principal distractor de la població. Ara s'ha editat un estatut per cada català i no puc ni imaginar la xifra invertida per aquesta qüestió

Valdria la pena optimitzar recursos i centrar-nos d'una vegada per totes en augmentar les despeses destinades a la població per les àrees d'educació, sanitat, benestar social,..?

Si el model familiar madurés, aprenguéssim a dir no als seus fills, recuperés l'autoritat, és a dir, s'autoritza i autoritza a les entitats educadores... i si afegíssim una major qualitat a les aules, que evités aquesta mediocritat latent que es respira entre les noves generacions...podríem començar a girar?

Potser una pila de joves i no tan joves poden començar a desenterrar la superfície per adonar-se d'on són els veritables valors i motius per assolir la felicitat? Apartaran les agressions, les demandes constants, el "passotisme", l'adormiment sota l'efecte de substàncies diverses, el viure irreflexivament sense causes (només "al dia i a tope"),...i descobriran els mil motius per solidaritzar-se i començar a treballar ja per un món millor?

I pot ser els que hauran de portar el futur, valoraran la formació personal com un bé i s'instauraran com a líders responsables i justos, allunyats de l'actual model d'ineptes que s'acosta cada cop més al del líder americà... o al del dictador de torn...?

A part d'exhaurir esforços i recursos amb els temes del TGV, la línia d'alta tensió,... no hauríem de començar a pensar de forma immediata en el planeta que rebrà als nostres néts?

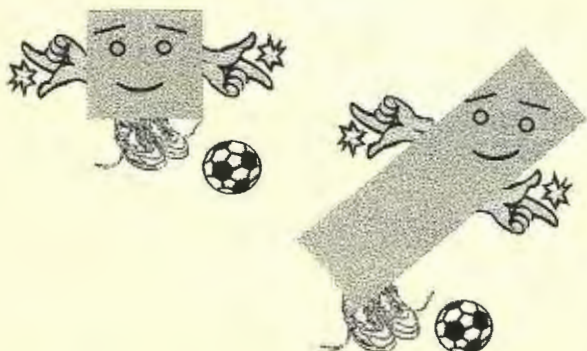
I tant associacionisme mundial i organitzacions en defensa dels drets, la pau, ... On és la voluntat d'equilibrar aquest món i repartir-lo justament perquè tot habitant del planeta pugui comptar amb els mínims? Les dades d'inmigració són prou rellevants i ens avisen d'una futura revolució social i ja ara s'hauria de córrer pensant en plans de desenvolupament al tercer i quart món .

De Catalunya a l'estat, de l'estat a la unió europea i tots al món sense rumb. De tornada al meu poble ja fa temps un grup de joves va actuar activament al municipi i amb l'associacionisme, entre d'altres coses va fundar aquesta revista, més tard, els fills renovarem el projecte i vull desitjar i esperar que d'aquí a poc un munt de nens d'aquesta nova escola rural tornaràn a l'edició amb un motiu que els engresqui a escriure unes línies per una petita empresa sense afany de lucre.

Si tan sols alguns d'aquests interrogants aconseguessen un petit canvi ja tenim el granet de sorra que pot moure la duna que ha de canviar aquest model fonamentalment tecnològic i buit per fer resorgir l'ecologia, la justícia i sobretot la humanitat del nostre món.

Teresa Teixidor Planas

El Quadrat i el Rectangle

Hi havia una vegada un país que tenia molts prats verds, allà hi vivien tot de figures geomètriques, era el país dels polígons.

Va passar el que tot seguit us explicarè...

El **Quadrat** era molt juganer i el **Rectangle** també ho era.

- Són germans? – va preguntar el senyor **Triangle**.
- Si, va dir el **Quadrilàter** (pare dels nens)
- I també els agrada molt el futbol, va continuar el senyor **Quadrilàter**.

Els nens ho varen sentir tot i llavors varen baixar al carrer.

El senyor **Triangle** els va dir:

- voleu jugar amb els meus fills a futbol, jo sóc l'entrenador.
- Si, Si – van dir tots dos alhora
- Si els pares en donen permís – va dir el **Quadrat**.

El pare i els fills estaven d'acord però la mare no.

S'ho van parlar i els nens van anar a jugar a futbol.

El **Quadrat** i el **Rectangle** jugaven amb els nens. Van guanyar moltes copes: la copa de la Lliga, la de la Champions, la copa del Rei, ...

Com que havien guanyat moltes copes van decidir fer un viatge a PortAventura.

El **Triangle** i el **Quadrilàter** (pare dels nens i delegat de l'equip) van “posar fil a l'agulla” per preparar el viatge.

- Que et sembla el vint-i-dos de juny- diu l'entrenador.
- Val, podríem anar-hi amb bús- diu el **Quadrilàter**.
- Val – diu l'entrenador.
- Dons som-hi –diu el delegat.

I així ho van fer.

Els nens , els pares i l'entrenador varen marxar cap al parc.

Van pujar a moltes atraccions com ara: l'estampida, els troncs, el tren de la mina, el Temple del foc, las tasses xineses, i molts més llocs.

Contents com si els fessin pessigolles varen tornar cap a casa.

Així acaba un any excel·lent en el país dels quadrilàters i conte que uns volia explicar.

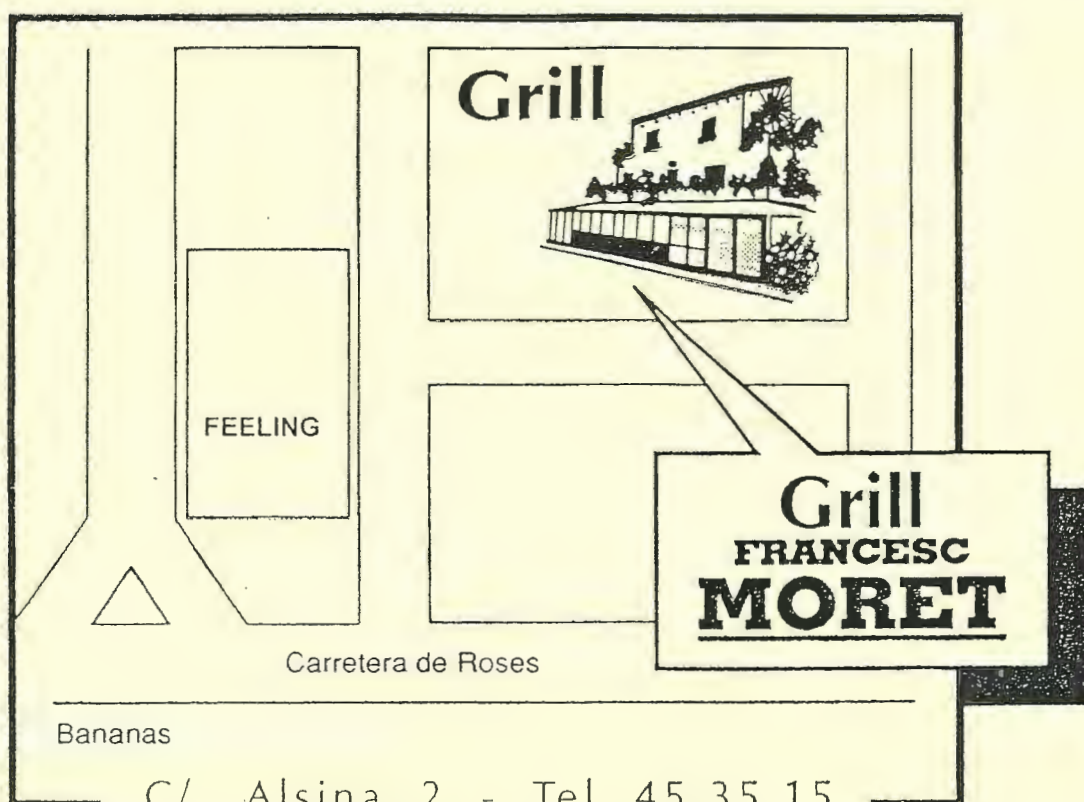
escrit per l'Arnau Sirvent Ferrés

OBRES PIRINAIQUES, S.L.

Ctra. Figueres - El Far d'Empordà, Km 1
17469 El Far d'Empordà
Tel. 972-502716 FAX. 972-674197

**ESPECIALITAT EN CARNES A LA BRASA
OBERT FINS LA MATINADA**

C/. Alsina, 2 - Tel. 45 35 15

EMPURIABRAVA

PARLEM AMB..... L'HERMINIA DE CAN SERRA

Actualment l'Herminia és la dona més gran del poble del Far. Fa pocs mesos va complir els 92 anys d'edat. Quan li vaig proposar de fer-li una entrevista de seguida es va posar a la defensiva: *-Jo? Què vols que t'expliqui, pobra de mi! Primer sóc sorda i no et sentiré i a més, segurament no sabré què t'he de contestar!*. L'Herminia viu amb la seva jove, la Lola, que té cura d'ella i sovint li fa d'interpret quan no entén quelcom. Poc a poc però, comença a descabdellar la seva llarga vida i, quan agafa confiança, explica amb tot detall els temps passats; tant els bons com els més tristos.

L'Herminia de can Serra, com se la coneix popularment al poble, va ser la primera filla d'en Pere de can Serra i de la Beatriu, filla de can Caló del veïnat de l'Oliva. A can Serra, quan l'Herminia va néixer el 31 de març de l'any 1914, també hi vivien els seus avis paterns. A casa seva feien de pagès, com la majoria dels veïns del Far. Tenien gallines, conills, porcs d'engreix, un matxo... i menaven terres i horts per tal de completar la migrada economia familiar. La casa també disposava d'una era just al davant que era on es batia i es muntava la pallera un cop fetes les garbes. L'Herminia recorda com pujava a una cadira i es garbellava amb la marinada perquè s'espolsés la palla. Primer de tot s'havien d'estendre bé totes les garbes al sol perquè s'assequessin, es destriava el gra de la palla i es muntava la pallera ben rodona.

L'Herminia va començar a treballar de ben petita. Recorda com per un plat d'arròs amb llet anava a rentar els plats a ca la mestra i, a més, havia de poar una galletada d'aigua de la font. Abans, les feines casolanes estaven destinades gairebé exclusivament a les nenes i, a casa, les més grandetes tenien cura dels germans més petits i actuaven com a verdaderes mestresses de la llar familiar.

Dos anys més tard del naixement de l'Herminia, el matrimoni va tenir una altra nena: l'Alberta. I més tard va arribar l'Amparo, que va sobreviure just el temps per ser batejada. L'últim fill va ser un nen, l'Esteve. Malauradament, quan l'Alberta tenia tot just tretze anys, va agafar una malaltia que gairebé no li va donar temps ni d'arribar del rentador a casa. Va morir de sobte i davant l'estupor general de tothom. L'Herminia no sap precisar quina fou la malaltia que els arrabassà l'Alberta, una noia plena de vida al bell mig de la joventut. I, per si no fos prou la desgràcia d'haver perdut a dues filles, poc temps després també va enmalaltir el nen i va morir amb dos anys.

Un cúmul de desgràcies familiars que la mare no va acabar de pair mai més. En poc temps doncs, l'Herminia havia quedat com a filla única d'una família que fins feia ben poc eren quatre germans.

Però el temps passa per a tothom i, entre penes i treballs, l'Herminia es va anar fent una joveneta ben plantada a la que ben aviat li va sortir pretendent: en Pepet de can Forques.

Can Forques era un mas on ara hi ha can Terrades, prop del Manol. En aquella època no hi havia ni pont ni gairebé passeres per poguer-lo travessar. Quan plovia molt i la riera anava de gom a gom, els de can Forques posaven uns taulons perquè la gent pogués travessar d'un costat a l'altre. L'ajuda valia uns cinc cèntims però l'Herminia passava de franc. Es veu que en Pepet ja s'havia fixat en ella.

El cert és que l'any 1932, amb 18 anys a punt de fer-ne 19, l'Herminia es va casar pels volts de Nadal amb en Josep Farraró i Vila de can Forques.

*L'Herminia amb els seus pares
i el seu fill Damià.*

El casament se celebrà a les cinc de la matinada a l'església parroquial del Far. L'Herminia s'havia fet fer un vestit blau marí amb una pitrera blanca amb la modista de can Pallissera de Figueres. El nuvi, de tot just 20 anys, portava barret i tot. Després de la cerimònia varen fer un petit refrigeri a can Serra. Tot molt senzill perquè la mare no volia grans celebracions ja que encara portava el dol de la filla morta feia tot just tres anys. La tartana de can Victo els menà fins a l'estació de tren de Figueres. Allà agafaren el tren que els conduí fins a Barcelona. Durant tres dies visitaren els llocs més emblemàtics de la gran ciutat i s'hostatjaren en un hotel. Però el passeig durà poc perquè passats aquests dies van tornar cap a casa i es varen instal·lar altra vegada a can Serra i...a treballar com si no hagués passat res! Catorze mesos després, naixia l'únic fill de la jove parella, en Damià.

Però la vida que fins aleshores havien viscut al poble, no exempta de treballs i fatigues, ben aviat va veure's estroncada amb l'arribada de la guerra. El 18 de juliol de l'any 1936 esclatava la guerra civil espanyola arreu l'estat i Catalunya seria un punt clau en l'entrellat de tanta confrontació. A l'Herminia no li agrada haver de recordar aquells anys i les penalitats que la família va haver de passar. Només recorda els tips de treballar que es va haver de fer: lligar cebes tota la nit, lligar garbes, fer butifarres, batre quan era el temps, cavar blat de moro, rentar piles de roba al rentador,

regar l'hort, aconduir el bestiar... en fi treballar de sol a sol, moltes vegades amb les nits incloses, per tirar la casa endavant i que el fill pogués anar creixent.

Avui l'Herminia encara fa ganxet. Té un munt de peces úniques que ha anat amuntegant amb el pas dels anys. Diu que fer labors la distreu i l'ajuda a passar l'estona. Sovint s'emociona al parlar del seu fill Damià. I és que l'Herminia n'ha passades de tots colors!

Els dijous, l'Herminia, com tantes d'altres dones dels pobles veïns, anava a vendre a mercat tot el que podia: ous, gallines, conills, gra... ben carregada i a peu. Quan era prop del cementiri de Figueres es descalçava, es treia les espadenyas velles i es posava les noves. Calia conservar el calçat. La parada la feia al carrer Sant Pere de Figueres, amb les altres dones que també venien. En deien el carrer de les miques.

Més endavant, quan els temps varen estar més calmats, i ja en plena època franquista, en Pepet va ser escollit pel sindicat de Figueres per portar el tractor. L'laurava totes les hortes de les rodalies i era el coordinador quan s'havia de portar la màquina de batre pels pobles dels voltants i cap a la Cerdanya. Tenia certa responsabilitat perquè distribuïa els homes que anaven a jornal. Aquesta feina la va fer durant força temps. L'herminia conserva algunes fotografies d'aquesta època i m'ensenya en Pepet prop de les màquines. Sempre treballant, sempre mirant pel futur de la família, tant ell com ella.

Hem passat gairebé tota la tarda fent petar la xerrada a l'entrada de can Serra on encara es conserven les corts i part de les eines del camp, ben enllustrades i tot ben net. Les plantes hi posen un to alegre i ordenat.

Podríem passar-nos hores i hores rememorant temps passats amb l'Herminia però si una cosa ara no tenim és temps. L'Herminia em diu amb ironia que ara tenim molta feina: feina a posar la rentadora, a escollir el tipus de sabó que utilitzarem, a mirar el programa de la tele en fi, a queixar-nos de coses que no tenen raó de ser.

-Els *bituperis* que he passat jo no ho sap ningú i ara que podria estar bé, ara me n'hauré d'anar. No diguis pas! Quina vida! -replica amb convenciment. Mentre me'n vaig penso que té tota la raó de queixar-se.

Rosa Maria Moret

ROCK & CAT

Música amb català... Sí! Rock & Cat és un documental que es va estrenar el passat mes d' abril. Recull el moviment sorgit a finals dels anys vuitanta i a principi dels noranta en què van aparèixer un seguit de grups que amb el temps es van anar consolidant. Per exemple a la comarca d'Osona: Sau, a Girona: Sopa de Cabra; a la Jonquera: Sangraït... En els seus inicis tots aquests grups no tenien el suport de grans companyies discogràfiques n'hi el suport dels mitjans de comunicació, sinó que la única possibilitat perquè poguessin tirar endavant era la del seu públic fidel. I així va ser, ja que els concerts es van convertir en un punt de trobada on els joves gaudien de la música i de la festa i alhora propugnaven èxit a tots aquests conjunts.

Rock&Cat neix de la il·lusió d'oferir la nostra música en format cinematogràfic i, amb la presència de músics que fa 10 o 15 anys van irrompre a l'escena musical i ara es troben a la seva maduresa. Segons el director, no és una pel·lícula nostàlgica sinó que és un homenatge a totes aquestes bandes i a aquests músics que continuen creant cançons.

El film és una barreja entre la nostra música i el cinema, és a dir, un gran espectacle.

El director del documental és Jordi Roigé i hi intervenen nombrosos grups que per primer cop comparteixen junts un mateix escenari: El Gran Teatre del Liceu.

Boig per tu, l'Empordà, Bon dia, Si véns, i moltes altres cançons són interpretades de nou a Rock&Cat pels artistes que les van popularitzar. Autèntics himnes d'una generació. Les actuacions estan introduïdes per declaracions, petits reportatges i converses dels artistes a través de les quals es va teixint una aproximació al personatge i a la seva música.

El fil conductor de la pel·lícula, el procés de creació de tres temes nous, ens presenta duets d'artistes inèdits i formats expressament per a l'ocasió. Així, Gerard Quintana i Pep Sala, Lluís Gavaldà i Josep Thió i Gossos i Cris Juanico, treballen junts per primer cop i creen noves cançons per a la pel·lícula.

També cal destacar la publicació del llibre de la pel·lícula. Al llarg del rodatge es van acumular moltes entrevistes als protagonistes realitzades pel director: Jordi Roigé. Sira Abenoza (una de les autores del llibre) ha seguit parlant amb els artistes, ha transcrit tot el material i li ha donat coherència i forma de llibre, amb la inclusió d'uns particulars retrats literaris de cadascun d'ells. El llibre també conté moltes fotografies realitzades durant el rodatge.

A més també s'ha fet el CD de la pel·lícula on s'hi troben molts dels temes que hi ha a la pel·lícula.

Tot plegat, un recull de totes aquelles cançons que destaquen per aquells a qui ens agrada el rock català.

NO HI HA DRET!

L'incivisme que la Consellera Tura amb tota la seva bona voluntat vol erradicar, crec que està molt lluny d'estingir-se. Diumenge al matí a la ctra de Llançà a Port de la Selva, un cotxe petit, amb dos joves a dins ens va topar pel costat i ni tan sols va fer intenció de frenar, si no que a tot gas va continuar la seva ruta posant en perill tothom que circulava aquella hora del matí per la carretera, que pels que no la coneixeu, és plena de revolts, un tocar l'altre. Així doncs van continuar adelantant com uns desesperats tot cotxe que se'ls hi va posar al davant. Vam aconseguir la matricula i en trucar als Mossos d'Esquadra ens van dir que no hi havia res a fer, que les companyies d'assegurances ja s'entendrien, però que no calia fer cap denúncia, ni res, ja que si una patrulla no els enxampava era la nostra paraula contra la dels nois.

Si us plau, no hi ha dret! Resulta que uns senyors podem campar tranquil·lament per les nostres carreteres, conduint de manera temerària, posant en perill la vida de moltes altres persones, i no cal fer-hi res.?

No ens podem creure que en un país tan pretesament avançat pugui haver-hi aquests actes d'incivisme tant brutals i que a més no s'hi pugui fer res més que esperar que les companyies d'assegurances es posin d'acord, si s'hi posen, si no ens tocarà pagar els desperfectes... que de fet, per sort, tot el que es pot arreglar amb diners, és poc. Però tampoc és això.

Em de mirar de trobar una solució davant aquestes accions de descontrol, i d'altres que estan passant al nostre país. Hi ha d'haver alguna manera de poder aturar aquests actes. Alguna cosa falla, però el que està clar és que la resta de ciutadans que ens considerem civicament correctes, i que mirem d'educar als nostres fills en la tolerància i el respecte, no podem estar desprotegits d'aquesta manera.

JUDITH JOFRE I COMPANYY

Carta llegida al programa de Catalunya Radio "El defensor de l'oient" del dia 23 de maig de 2006 i publicada al diari "El Punt" a la secció "Cartes del lector" del passat dissabte 27 de maig de 2006.

Vespa, 60 anys i tant guapa com sempre

Sis dècades després que Enrico Piaggio donés forma sobre un paper a un invent creat per un enginyer aeronàutic a qui no agradaven les motos, aquesta motocicleta s'ha convertit en referent a la indústria de l'automoció, en un objecte de disseny dels joves europeus i en la protagonista de multitud de romanços i proeses.

Pocs vehicles, després de 60 anys, segueixen tant frescos com el primer dia. Parlem de la Vespa, que l'any 2006 ha complert sis dècades rodant les per carreteres d'Europa. Des de llavors s'han comercialitzat 17 milions d'unitats d'aquest popular model, que s'ha convertit en tot un mite de l'automoció.

Quan parlem de la Vespa, la primera imatge que ens ve al cap és la d'Audrey Hepburn i Gregory Peck asseguts en un singular vehicle pels carrers de Roma. Però tampoc ens podem oblidar dels *Mods*, una singular tribu urbana, amants de les Vespes, que rivalitzava amb els *Rockers* a l'Anglaterra dels anys 60.

Audrey Hepburn i Gregory Peck a la mítica pel·lícula de 1953 'Vacaciones en Roma'

Són només 2 exemples del setè art. "Vacaciones en Roma" i "Quadrophenia", però resumeixen amb claredat les 6 dècades d'aquesta Vespa, un vehicle que ha passat d'una simple alternativa econòmica de transport a tot un referent d'una vida entre els joves.

I per si fos poc, la Vespa ha estat també un mite a la indústria de l'automoció. Des que va néixer fa 60 anys s'han comercialitzat 17 milions d'unitats en els 5 continents i s'han fabricat prop de 140 models diferents

Els inicis

Per comprendre el fenomen Vespa cal remuntar-se fins a 1884. En aquell temps l'italià **Rinaldo Piaggio** va fundar a Gènova un taller de fusteria per atendre les necessitats del sector naval. Però l'arribada de la I Guerra Mundial uns anys més tard, va obligar a Piaggio a reconduir el seu negoci per a buscar noves oportunitats de mercat. Així, el taller de Gènova va passar de fabricar fusta a desenvolupar elements pels ferrocarrils i, fins i tot, motors d'avions.

Rinaldo Piaggio va traslladar amb entusiasme aquest afany emprenedor al seu fill Enrico, que anys més tard es faria amb el control de l'empresa. Va arribar llavors la II Guerra Mundial i la principal carència a la societat del vell continent es centrava en disposar d'un mitjà de transport còmode, fàcil de fer servir i, sobretot, econòmic.

Entre els primers prototips de 2 rodes presentats va sortir el "Paperino", batejat amb aquest nom per la seva semblança amb el *Pato Donald*. Però aquesta motocicleta no va tenir l'èxit esperat degut a que el disseny condicionava de forma notable el seu comportament. Fruit d'aquesta situació, Rinaldo Piaggio va decidir buscar i contractar un enginyer aeronàutic, a qui no agradaven les motocicletes però que presentava un reconegut prestigi. Es tractava de Corradino D'Ascanio i el seu primer encàrrec va ser el de revisar el 'Paperino'.

El torero Luis Miguel Dominguín i Lucía Bosé

Tres mesos després, D'Ascanio presentava un model a Piaggio caracteritzat per la comoditat, funcionalitat, senzillesa i facilitat en la conducció. Quan Piaggio va poder contemplar el treball de l'enginyer va afirmar "sembla una vespa" (sembla una abella). I així va ser com va quedar batejat aquest enginyer. El 23 d'abril de 1946, Enrico Piaggio dipositava a l'oficina de patents de Florència els plànols d'una "motocicleta de complex racional d'òrgans i elements amb xassis combinat, para - fang i carrosseria recobrint tota la part mecànica. Així de pomposa va ser la denominació d'aquesta primera Vespa que passava finalment de prototip a realitat.

Vespa-Seigiorni de 1952.

La primera Vespa al detall

L'enginyer D'Ascanio va utilitzar tots els seus coneixements de l'aeronàutica en el desenvolupament d'aquesta motocicleta.

Una història molt lligada a Espanya

Si existeixen 2 països on la Vespa va ser tot un èxit des dels seus inicis, són Itàlia i Espanya. Quan Piaggio es va desbordar pel volum de vendes de 1952, va decidir ampliar la seva producció amb una nova factoria al carrer Julián Camarillo de Madrid. Aquesta decisió va suposar en aquell moment el naixement de **Moto Vespa S.A.**, una societat creada amb un capital social de 20 milions de les antigues pessetes i amb una planta d'aproximadament 130000 metres quadrats.

Un any més tard, sortia de la cadena de muntatge, la primera Vespa "espanyola", una N 125, de color Verd amb el far situat sobre el para - fang. Cinc dècades després, el nombre de Vespes venudes a Espanya s'aproxima als 2 milions d'unitats

El boom de la Vespa

A les dècades dels anys 60 i 70 el fenomen de la Vespa es trobava en el seu màxim esplendor. Si a la gran pantalla aquesta singular motocicleta havia estat la protagonista de "Vacaciones en Roma" i "Quadrophenia", a la vida real personatges il·lustres com Louis Armstrong, Baldui de Bèlgica, Carolina de Mònaco, Juan Manuel Fangio o inclòs Luis Miguel Dominguín eren un autèntic fans d'aquest vehicle de 2 rodes.

Aquest 'glamour' atorgat a la Vespa desembocà en un gran èxit de vendes. Tots els joves europeus volien fer-se amb una unitat d'aquesta motocicleta, que inclòs havia estat beneïda pel Papa Joan Pau II.

Un model de la Vespa de 1976.

Avui, seixanta anys després, aquesta motocicleta no només s'ha convertit en un mite i una precursora del coneguts "scooters" actuals sinó que ocuparà per sempre un lloc en el cor d'aquells joves que es van enamorar i va realitzar moltes proeses conduint-la

Sara Bayés Quer, Juny 2006

Amb molta tristesa m'acomio de tots vosaltres perquè ja no farem la revista FARUS. M'omple d'orgull pensar que hi sóc des dels inicis de l'Atalaia, que sempre he col·laborat en tot i principalment en la revista, des de les idees inicials fins a portar-vos-la a casa cada festa major.

Veure com cada cosa que hem organitzat ha agradat, que mai ens han faltat nens a les gimcanes ni a les festes de Nadal, que sempre ens heu comprat la revista amb molta il·lusió ... això no es paga ni amb tot l'or del món.

M'agrada treballar pel poble i espero poder-ho seguir fent. Però no m'agrada veure que som sempre els mateixos que estem a la comissió, a l'ajuntament, a l'atalaia, a l'escola, ... M'agradaria molt que tothom hi reflexionés i pensés que potser tots tenim una mica de culpa que les coses vagin com van.

Gràcies a tots.

ÚLTIM FARUS ?

M'han fet saber que de moment, aquest és l'últim número de la revista FARUS. En una altra ocasió i amb motiu de la dispersió del Grup de Joves ja s'havia deixat de fer. Costa molt trobar col·laboradors que hi vulguin expressar algun pensament, que tinguin alguna cosa per comentar o per reflexionar.

El motiu torna a ser que l'associació juvenil ATALAIA també tanca les portes, i jo em pregunto: què li passa al nostre jovent? què està fallant? què els hi manca...? Suport? Entusiasme? Gent que s'hi impliqui? És que no hi ha jovent al nostre poble? No crec que aquest últim sigui el motiu.

El rentador cada dia i sobretot els caps de setmana, està ple de nois i noies que s'organitzen per passar la nit allà, xerrant, fumant o bevent. No es podria aconseguir que s'impliquessin en alguna cosa cultural del poble i en lloc d'escriure a les parets, exposessin les seves inquietuds i desigs en la revista, que segurament que ens arribaria millor a tothom?

Tan de bo que sí, que d'aquí a poc, torni a haver-hi gent amb ganes i temps, per tornar a agrupar el poble en empreses culturals com la música, la poesia, la lectura, l'esport, etc.

De segur, que la gent que ara ja som una mica grans, els hi sabrem agrair i reconèixer, doncs al mateix temps que el nostre poble creix en número d'habitants, seria molt bo que també ho fes en grau de civisme.

És amb aquesta idea que us encoratjo a tots els vilatants d'El FAR a treballar pel nostre poble, que sigui un mirall a l'Empordà i que sigui molta la gent que tingui quelcom a escriure, quan es faci de nou la revista.

BONA FESTA A TOTHOM

FINA COMPANYY

CONSTRUCCIONES GUERRERO - NEGRO, S.L.

c/ Vila-sacra, 8
Tels. 630 993 815
629 710 523

17469 EL FAR D'EMPORDÀ
(Girona)

**COPISTERIA
ESTEVE S.L.**

**FOTOCÒPIES - FOTOCÒPIES COLOR - CÒPIES, AMPLIACIONS I
REDUCCIONS DE PLÀNOLS - ENQUADERNACIONS - PLASTIFICATS
SERVEI DE FAX - PLOTEJATS DE PLÀNOLS - IMPRESSIÓ CARTELLERIA
COLOR - ESCANEJATS BLANC I NEGRE I COLOR - IMPREMTA
SERVEI RÀPID A DOMICILI**

Copisteria Esteve S.L.

Plaça Creu de la Mà, 4 - 17600 FIGUERES

Tels. 972 67 15 51 - 972 50 86 81

Fax 972 67 15 51

e-mail: copyesteve@telefonica.net

Hi havia una vegada un bosc màgic. La seva llegenda explica que quan en aquell bosc entri una persona que estimi més la seva misèria que tota la felicitat d'aquest món, el bosc perdrà la seva màgia i passarà a ser un bosc normal.

Molt a prop d'aquest bosc vivien una àvia i el seu fill gran. Vivien tots dos en una casa petita i mai no entraven al bosc màgic. Tot continuava igual, amb felicitat i tranquil·litat fins que un dia necessitaven llenya per a fer foc i van haver d'anar a l'altra banda de la muntanya a cercar-la. El fill era una mica mandrós i curt de gambals, i va pensar:

- Per què he d'anar a l'altra banda de la muntanya per agafar la llenya, tenint el bosc aquí a prop ?

La seva mare li prohibia d'anar al bosc i sempre li deia que si hi anava li passaria una cosa molt dolenta. Però el fill hi va anar i va portar la llenya. També ho va fer al dia següent sense dir-li res a la mare. Al tercer dia, quan va anar al bosc, es va asseure en un tronc per descansar i, en aquell moment, de sota el tronc, va sortir una serp que es va convertir en una dona meravellosa de cabells rossos i llargs, vestida amb un vestit blanc i preciós. Però era una serp i li va quedar llengua de serp.

El noi, fascinat de la seva bellesa, s'enamorà d'ella i decidí demanar-li que anés a viure amb ell a casa seva.

Mentrestant, per casa l'àvia, va passar una noia que venia llenya. La noia anava molt mal vestida, fora feia molt fred, l'àvia la va fer entrar per donar-li una jaqueta del seu fill, que ja li havia quedat petita perquè entrés en calor davant del foc. Al cap d'una estona, la noia es va aixecar, li va agrair molt que l'ajudés i li va regalar una mica de llenya per al foc.

En aquells moments va tornar el fill amb la dona-serp. El noi va explicar a la seva mare que l'havia trobat pel camí i no tenia ningú al món i havia pensat que podria viure amb ells.

Al cap d'uns quants dies l'àvia va notar que la dona tenia la llengua d'una serp i decidí parlar amb el seu fill. Però ell, cada cop més i més enamorat de la dona-serp, no feia cas a ningú. Quan la mare va dir que volia que la dona-serp marxés de casa seva, el fill li va dir que estimava aquella noia i que n'estava tan enamorat s'hi volia casar.

El noi, malgrat tots els consells que li va donar la seva mare, es va casar amb la bonica noia. La dona-serp va notar que l'àvia s'havia adonat de qui era ella i, per evitar tot el que podia passar, va començar a plorar davant del seu marit i dir-li que la seva mare no l'estimava. Tant i tant va insistir que finalment el fill va decidir fer fora de casa la seva mare.

L'àvia, tot i haver dedicat tota la vida al seu fill, es trobava a la intempèrie. Feia un fred que pelava i nevava tant que, mentre caminava, la neu li arribava fins als genolls.

Tot i amb això l'àvia va continuar estimant-lo ja que sabia que la culpa era d'aquella dona-serp.

L'àvia, a més a més, tenia molta fam i tenia els peus congelats. Estava molt cansada i finalment va caure a terra. Llavors recordà la llenya que li havia regalat aquella noia i decidí encendre-la per escalfar-se. Era molt vella i sabia que no podria sobreviure gaires dies més d'aquella manera. En encendre el foc, de dins els troncs sortiren un follets amb uns barrets punxeguts de color vermell com el foc. Els nans començaren a ballar, a saltar, a cantar i cridar, la qual cosa la va fer alegrar i agafar forces. Els follets es van posar al seu voltant i li van començar a parlar:

- El teu fill, àvia, va fer despertar els esperits del bosc màgic. Ara, aquests estan molt enfadats, per això el rei del bosc vol parlar amb tu.

En aquell moment va aparèixer un cérvol, amb què l'àvia va viatjar a d'interior del bosc màgic, acompanyada dels follets que muntaven uns esquirols que els feien de cavalls. Allí no hi feia tan fred i no hi havia gens de neu. Els arbres semblaven vius, la terra tenia uns colors diferents, els animals eren estranys i, fins i tot, alguns parlaven entre si. En aquell moment aparegué una cadira impressionant de color negre. Aquesta era en un espai fosc i no es podia veure qui hi havia assegut. Llavors es va sentir una veu humana que va dir:

- Ja saps que el teu fill va despertar els esperits del bosc. Ara ja té el seu càstig. Tu podràs tornar al teu poble, en el temps de la teva joventut.

En aquell precís moment va aparèixer el seu poble, on la gent era molt feliç perquè feia molt sol i molt bon temps i tenien de tot allò que necessitaven.

- Entra a d'interior del teu poble. Quan hi hakis entrat, et faràs jove i et trobaràs amb tota la teva família -digué el rei del bosc.

L'àvia es va posar a córrer cap a d'interior del poble i just en el moment d'entrar es va girar i va veure el seu fill. Ella va preguntar al rei

- Què li passarà al meu fill?

- Quan passis aquesta porta oblidaràs que mai hagi existit. No te'n recordaràs de res. Però no et preocupis per ell. Ell ja rebrà el seu càstig.

En aquell moment l'àvia dubtà sobre què havia de fer. Finalment va decidir no deixar el seu fill i va dir:

- Malgrat tot el que ha fet, jo no el puc abandonar.

Llavors, un vent huracanat ho va fer desaparèixer tot: els follets, la cadira, el rei, el poble, els animals... i la dona-serp es convertí en serp de debò.

L'àvia va ser la persona que estimava més la seva misèria que tota la felicitat del món. I la màgia del bosc va desaparèixer. El fill i l'àvia van quedar sols. Ell plorava tot demanant-li perdó. A partir d'aquell moment van viure contents la resta de la seva vida.

Cristina Bayés Quer (Conte serbo-croat)
... Perquè els contes ensenyen a viure

Trista i patèticament enganxada

Pasión de Gavilanes, El Cuerpo del Deseo, Rubí, Contra viento y marea... I què més? Una estranya raó em fa malpensar quan de la boca d'algú surten paraules de menyspreu en vers les telenoveles sudamericanes: la majoria d'aquells que s'atreveixen a criticar-les coneixen en detall tots i cadascun dels personatges i, fins i tot, són capaços de resumir-te algun dels capítols. I quan se n'adonen que descobreixes el seu petit engany ho arreglen dient que només veient un capítol en tens prou per saber de què va la cosa.

Doncs bé, a mi no em fa vergonya reconèixer que me les miro. No. Prefereixo aquest tipus de defectes abans que d'altres més gruixuts, si se'm permet la metàfora. És el meu moment d'evasió diari, el meu *moment sofà* enmig de les obligacions. Tot i que, pensant-ho bé, ja no puc passar sense aquests 160 minuts de novel·la. És com un àpat més al dia o encara més, coneixent-me sóc capaç d'oblidar-me de dinar però mai m'oblidaria de la novel·la.

Veure-les et salva d'alguns moments tensos entre companys de classe. Parlar del capítol anterior de Rubí ocupa més que parlar del temps. A més, hi ha la possibilitat de jugar a *Si l'encerto, l'endevino* fent de petit guionista.

- *Te amo Carlos Manuel! Y nadie va a separarnos!*
- *Mi linda y dulce princesa, el destino nos unió y nada nos puede separar. No nos abandones Virgencita de Guadalupe.*

Segurament estem parlant d'una nova generació que dins l'ascensor no comenta la calor que fa sinó que què maques eren les sabates de l'Abigail en el casament del seu germà Carlos Daniel. Aquells que no hi estan enganxats acaben veient-ho per curiositat, quedar exclòs d'una conversa així no és sempre agradable, i són precisament aquests els que acaben fent campana de classe perquè no poden desenganxar el cul del sofà ni els ulls de la *caixa tonta*.

Més interessant és encara quan la conversa la tens amb un noi: també són ells els que acaben plorant després de la mort d'algun personatge, mai el protagonista és clar. Per fi després d'anys i panys buscant un tema de conversa en comú entre fèmines i mascles... *Eureka! Hemos dado en el clavo!* Però no ens equivoquem, cap d'aquests individus reconeixerà mai aquesta afició tan íntimament arrelada. D'excuses, un munt! La meva mare ho estava veient (*per què t'hi quedaves*), no feien res més a la *tele* (*pots agafar un llibre o sortir a fer un tomb*) o la protagonista està com un tren (*m'estàs dient que sóc pitjor que ella?*)

Alguns direu que el món està perdut però jo només m'he limitat a dir el que hi ha.

Gràcies per dedicar-me una petita part del vostre temps durant aquests anys de revista. Suposo que tot s'acaba, res dura eternament.

Curiositats de la Xina als ulls d'un occidental

Quan visitem un país estranger, ens fixem de seguida en les coses més sorprenents i diferents. Moltes vegades tenim tendència a criticar aspectes culturals i a mesurar-los des de l'òptica particular, com si la nostra cultura fos la bona i les altres desentonessin. Segurament als ulls de la gent d'altres cultures, els occidentals també fem coses ben curioses, sorprenents i incomprensibles. La meua única pretensió en aquest article és exposar-vos la meua apreciació personal d'unes quantes coses de la Xina que ens van resultar curioses, mirades amb ulls d'occidental, fruit del petit tast d'una petita part d'aquell immens i divers país, que vam tenir l'ocasió de visitar el passat mes d'abril.

Multituds

El primer que ens va sorprendre de la Xina és la munió de gent que trobes, vagis on vagis, que fins i tot pot resultar agobiant sobretot pels que som de poble. És clar que 1300 milions de persones no es poden pas amagar així com així. Per tant, és impossible trobar un espai on no hi hagi ningú. Qualsevol ciutat una mica important té de 4 a 6 milions d'habitants. Pekín en té 18. Fins i tot dalt d'una muntanya de 1800m que vam pujar, hi havia més gent que al metro de Barcelona en hora punta. També és habitual fer cues per qualsevol cosa, i ells no s'immuten. És normal.

Vida al carrer

Vam constatar que hi ha una gran activitat al carrer. Les voreres són amples i la gent hi fa vida davant casa seva, cuinant, menjant, fent coses a mà o reparacions de petit taller, venent coses. L'explicació és que viuen en pisos molt petits, on s'hi fiquen fins a tres generacions. Per tant, només hi van a dormir, i fan vida al carrer.

Trànsit

Hi ha un gran caos circulatori. Ningú no té una via en exclusiva. No és estrany veure cotxes per la vorera i peatons per la calçada. Cotxes, bicis, tricicles, peatons, camions, carretons carregadíssims, taxis i autobusos assalten el carrer a la recerca del seu espai de subsistència. Ni el peató s'arronsa davant l'autobús, ni el cotxe davant el camió. Tothom vol passar, tocant el timbre o la botzina escandalosament. No hi valen ni semàfors, ni entrades per la dreta, ni vies preferents, no saben què és "cedir el pas". Ells fiquen el morro i miren de colar-se. No hi ha cap bicicleta que porti llum ni senyal

reflectant, tot i que circulen en totes direccions a qualsevol hora de la nit, i no tenen cap por de travessar per qualsevol punt dels carrers o avingudes, esquivant la inacabable riuada de vehicles motoritzats que van i venen, els quals tampoc no encenen els fars fins que ja és negra nit. Curiosament, vam veure moltes imprudències però cap accident. Buda els protegeix.

Escopinades

Una cosa habitual i repugnant dels xinesos és l'afició que tenen a escurar-se la gargamella, sense cap pudor. Vaja, com els futbolistes, però de forma natural i pel carrer. Pensàvem que era degut a l'ambient ressec i contaminat de l'aire de Pekín (hi ha moltes centrals nuclears o tèrmiques i fàbriques sense control a tot el territori), però pel que m'he documentat i vam poder comprovar en el recorregut pel país, és un costum ancestral. Fins i tot es comencen a veure grans cartells que ho prohibeixen, suposem que per rentar una mica la imatge, de cara a les olimpíades de l'any 2008. Una altra qüestió per l'estil és que, per estalviar-se mocador, es sonen el nas tapant-se un nariu i fent una descompressió sobtada per l'altre, per expulsar sense contemplacions la matèria que l'ocupava. Això ho fan sovint els taxistes i altres conductors per la finestra oberta.

Comunes

Els nostres joves, segurament que no saben què és una comuna. Tot i que els xinesos s'estan adaptant als costums sanitaris occidentals, encara no està estandaritzat l'ús de tassa de wàter, perquè fins fa poc només existien les comunes públiques, amb varis forats a terra, sense separacions, per fer les necessitats en comunitat. Encara hem tingut ocasió d'utilitzar-ne una, amb el nas tapat. Als llocs més turístics ja s'ha generalitzat l'equipament sanitari occidental, tot i que com que estan acostumats a ajupir-se, es posen de peus sobre la tassa, en comptes d'asseure's, i ho deixen tot empastifat. Algunes cases que ja disposen de cambra de bany tenen plat de dutxa polivalent, amb el forat de wàter al mig.

Bolquers

Una altra de les curiositats que vam observar és que els nens i nenes petits no porten bolquers. Tenen l'entrecreix dels pantalons obert del davant al darrere, de manera que quan tenen necessitat d'evacuar, tan sols s'han d'ajupir i tenen via lliure, per fer-ho a qualsevol lloc. Això té molts avantatges: rapidesa, estalvi de cel·lulosa o gasses i preservació del medi ambient. L'únic inconvenient és que a l'hivern els queda el cul glaçat i ben encrostonat, pobres.

Coneixement d'Espanya i el Barça

Pels xinesos encara resulta poc habitual veure occidentals i sovint pregunten de quin país som. Quan diem que som de Sipià (que és com ells anomenen Espanya), habitualment fan un senyal de banyes i diuen: "Ah!, douniu!" (toros),

i si els dius de Barcelona, diuen amb admiració: "Barça, Shiao-Lo!" (Shiao-Lo = petit Ro, perquè no saben dir la erra), és a dir en Ronaldinho. Hi ha una gran afició al futbol i és molt fàcil seguir per TV els partits de la lliga espanyola, això sí, a la matinada si és en directe, per la diferència horària.

La llengua i l'escriptura

Una de les coses més diferents entre la nostra cultura i la xinesa és la llengua, una veritable barrera per poder comunicar-nos. I la nostra escriptura, basada en l'alfabet i sons, no té res a veure amb la xinesa, basada en ideogrames que poden significar una o varies idees, i no sons.

Una peculiaritat encara més complicada per a nosaltres és que oralment poden utilitzar fins a quatre tons diferents per un mateix so: un to pla agut, un to baixant d'agut a greu, un pujant de greu a agut, i un de neutre greu.

Això ho vam poder copsar perfectament quan volíem demanar galetes, que s'anomenen "ping". Fins que no vam emprar el to correcte, pujant (com la cançoneta que fan els d'Olot quan fan una pregunta) no ens van entendre.

Exercici i espiritualitat

Però potser el que ens va sorprendre més és la cerimònia matinal del Tai-txi. A les amples voreres dels carrers, veus grups de gent de totes edats, amb un radiocassette, concentrats, fent una barreja de moviments suaus, carregats d'espiritualitat, amb cos, cames i braços. Vam veure en una plaça quatre grups separats de persones, fent el mateix, però amb música de diferents ritmes, des de molt lent, a lent o ràpid,

més aviat en funció de l'edat de les persones del grup. Al centre de la plaça, sobre una pista rodona, el més sorprenent encara: unes 15 ó 20 parelles de mitjana edat fent balls de saló, seguint les notes d'una música oriental però amb ritmes universals (pasdoble, tango, fox). Això a les set del matí. I després se'n van a treballar. I això és cada dia, faci fred o calor.

A la vorera del davant d'un centre comercial vam poder veure tots els treballadors en formació, amb els seus caps dirigint-los al davant, que feien una taula d'aerobic a ritme modern, per començar el dia amb aquella alegria, ben desperts i sense mal rotllo. Això després de fer la cerimònia d'hissar la bandera, i no és broma. Hi ha coses que només passen a la Xina.

**L'HIPER
DEL
CALÇAT**

Carrer Mendez Nuñez, 53 - Tel. 972 50 63 51 - 17600 FIGUERES

Josep Pey i Noguera, sl.
Assessor Comptable i Fiscal

c/ Vilasacra, 14
Tel. 972 50 88 61
Fax 972 51 12 84

17469 **EL FAR D'EMPORDÀ**
(Girona)

SISTEMES I PRODUCTES

PROGRANGES, S.L.

Ramon Santaulària

TANCAMENT DE QUALITAT, REG AUTOMÀTIC
MENJAR I UTILS PER A PETITS ANIMALS
C/Hortes, 26 - FIGUERES-
Tel. 972 50 06 14 FAX 972 67 14 61
WWW.PROGRANGES.COM

PER A JARDINS

L'AVI VELL

L'avi s'asseu a vora el foc i pensa
encantant-se amb la flama de la llar,
veient les llengües que per l'aire llença
aquell caliu a punt ja d'acabar.

– Què deixarà el caliu? Cendra boirosa
que un sol cop de ventall esventarà.
Serà esventat perquè ja farà nosa
al novell foc que s'encendrà demà.

La pipa encén. La seva companyona
de tants anys d'alegries i dolors,
mateix que el foc, també prova l'hi dóna
que la vida és plagada d'amargors.

Puix de jove la pipa li bratlava
sostinguda amb fermesa per les dents
i avui que la fermesa se li acaba
li llisca dels seus llavis macilents.

I clou els ulls per concentrar sa pensa...
i reflexiona en aquell temps passat...
i en que ha viscut la vida ben intensa
veu que tothom ja quasi l'ha oblidat.
Ell ha creat. Ha estat la forta soca
qu'ha aguantat branques qu'han donat
son fruit

i ha tingut la fermesa de la roca
i mai no ha demostrat el cor buit.
Però ara es troba sol. Aquella dona
triada d'entre un roserat florit,
que havia estat per ell tan dolça i bona
havent-se-li clavat al fons del pit,
ja no està gens per ell, que la mainada
amb sos plors i rialles l'hi han pres...

I recorda aquell temps de vida ufana
que muller i fill sols depenien d'ell...
mentre avui veu apagar la flama
i tot el món li diu: Pobre avi vell!

Aixeca els ulls al cel. Veu l'Etern Pare
voltat d'aquells que foren sos amics...
i més enllà hi veu la seva mare
que li diu somrient amb els ulls humits:
– *És això el món, fill meu. Sols una via
que porta detrurera fins el cel
a tots els que són bons. I cada dia
neixen nous brots d'una mateixa arrel.
Segueix el teu camí. No t'entristeixi
allò que ja has passat i has de deixar,
que mentre la bonesa a tu no et deixi
al cel, més tard, ho has de tornar a
trobar.*

*El cos feixuc es quedarà a la terra,
que la matèria aquí no hi té cap niu,
però l'esperit, lliurat de la desferra
aleshores viurà l'amor més viu.*

I l'avi mira el foc que ja s'apaga...
I la pipa que a terra li ha caigut...
I no troba la llar tan isolada
ni l'entristeix ja la solitud.
Mira el defora i veu a la quitxalla!
Els branquillons comencen a florir...
i llit de flors li sembla sa mortalla
i ja espera la mort, sense sofrir!

MOSQUETERS

“Un per tots i tots per un”

Aquesta màxima que va fer furor temps enrera, voleu dir que no podria ésser útil en els temps actuals?

Creieu que no aniríem millor si enlloc d'ésser tant individualistes fóssim més solidaris amb tot i amb tothom?

Us heu imaginat mai tot el que es podria fer si anéssim tots a una?

Vegeu alguns exemples :

- Evitaríem que aquesta fos l'última edició d'un cicle de revistes *FARUS* que la manca de col·laboració ha fet aturar durant un temps
- Evitaríem tripartits interessats només en mantenir *la poltrona* i aconseguir el poder encara que sigui amb pactes amb el diable
- Evitaríem que s'inventessin cada vegada més i més nous impostos que mai sabem on van realment a parar
- Evitaríem l'especulació de terrenys, *el pelotazo* de que el que avui compro per 1 demà ho puc vendre per 10
- Evitaríem la destrucció indiscriminada de la natura
- Evitaríem les guerres sense sentit, les que es fan per controlar riqueses d'altres països que ens són útils, i ells que es fotin!
- Evitaríem maltractaments, abusos de poder, moving, bullying, ...ing,ing
- Evitaríem l'ambició desmesurada per guanyar cada vegada més a costa del que sigui; ei! el que sigui, queda clar?
- Evitaríem *timos* com *el de la estampita*, les inversions basades en segells sobrevalorats, en fons d'inversió basura, en especular en el demà, en donar gat per llebre
- Evitaríem que aquest tren en el que tots hi hem pujat que cada vegada va més depressa, descarrilés i ens la fotéssim; que ens la fotrem si continuem així!
- Evitaríem grues municipals que se t'emporten el cotxe i després te la claven quan el vas a recollir
- Faríem que el sentit comú imperés arreu
- Faríem que tothom tingués ganes de viure, d'estimar
- Faríem un món més solidari; parlariem amb els veïns, amics, companys...
- Faríem lleis justes per a tothom, no com les que per un es poden interpretar d'una manera i per d'altres d'una altra
- Lleis, lleis, contralleis, disposicions de la llei, lletra petita i mil *etcèteres* més; i qui les fa complir les lleis? Si no hi ha qui les faci complir, només les compleix qui vol
- No ens vendríem per diners
- No envejaríem el que tenen els altres
- No *vendríem la moto* a incauts fent-los veure les excel·lències de negocis que no tenen cap validesa ni futur i que de l'únic que es tracta es de col·locar-los-el

Llegint el diari, veient la televisió, ... només veiem aconteixements penosos; sembla més aviat una crònica en clan de negre que no pas res mes, fot fàstic!

Podria seguir posant exemples i no tindria prou paper. Per això ho deixaré aquí i em quedaré amb l'esperança de veure un món millor, això no m'ho pot treure ningú.

Reflexionem, potser no ens queda massa temps per rectificar. Voleu dir que això no *petarà* d'un moment a un altre?

Mosqueters, un per tots i tots per un!

Salut!

Quim Bayés i Caritg

ELS TALLERS INTERAULES DE L'ESCOLA

Aquest any, l'escola ha posat en pràctica una nova experiència pedagògica: els tallers interaules. Es tracta d'agrupar els alumnes de P3 a 1r. de primària per tal de portar a terme experiències i aprenentatges que requereixen més manipulació, observació i aprenentatge directe a través de l'experimentació. Aquests tallers s'han realitzat els divendres al matí. Val a dir que l'experiència ha estat molt profitosa; tant pels aprenentatges realitzats com pel nivell d'interrelació dels alumnes. S'ha prioritzat el treball en grup i hem treballat en diversos espais : canvis d'aula, biblioteca... A continuació us mostrem un petit detall del que han estat per tal que us en podeu fer una idea més concreta:

Creem els nostres propis dissenys en el taller de les màscares.

Aprenem l'art de la cistelleria amb en Pedro Fernández en el taller dels oficis antics.

Descobrim l'electricitat estàtica en el taller dels experiments.

Tot ben barrejat per fer els tradicionals panellets en el taller de la tardor.

LA VELLA QUARESMA

LA VELLA QUARESMA EM
VA FER POR

La Vella Quaresma va vestida sempre fosca: mocador al cap, davantal, mantellina...i porta un garrot molt gros per caminar. Als més petits els fa una mica por. Sort que només ve una vegada a l'any.

Cada any, quan arriba el temps de la QUARESMA, a l'escola ens visita la VELLA QUARESMA. És una dona molt vella que arrossega set cames i, sovint, ens escridassa. Porta un cistell amb verdures i peix. Ens explica que ens hem de portar bé, obeir als pares i als mestres i, sobretot, menjar ous, peix i verdura, ja que durant set divendres no podem menjar carn.

La VELLA QUARESMA no pot suportar al REI TITUS. Diu que és un ximplet perquè només vol gresca i festa.

LA VELLA QUARESMA ENS DIU
QUE MEN GEM OUS PEIX I
VERDURA

LA VELLA QUARESMA ÉS
MOLT
LLETGA

CARNESTOLTES A L'ESCOLA

Aquest any a l'escola hem celebrat el Carnestoltes. La festa va començar el dia que el mateix Rei Titus va arribar a l'escola per tal de fer-nos el discurs i donar-nos els manaments de la setmana. Durant un temps cada classe es va preparar la seva disfressa. Enguany anàvem vestits d'animals: granotes, ocells, ànecs i cocodrils.

Sóc el REI TITUS, el rei de la disbauxa i dels poca-soltes. Visca la gresca i la festa!!!!!!

La cercavila pel poble va ser molt acolorida i sorollosa. Tots portàvem estris de cuina i de música per fer fressa i alguns pares i amics ens varen acompanyar. Arribats al veïnat de l'Oliva vàrem berenar llet i colacao amb melindros. Després, tots vàrem retornar a l'escola i cadascú es va emportar la disfressa a casa.

COLÒNIES A TORROELLA DE MONTGRÍ

Comíem amb lliteres i

ens ho vàrem

passar molt bé

Vàrem arribar a la casa de colònies i el primer que vàrem fer va ser esmorzar tots plegats a les taules que hi havia preparades per a nosaltres. Tots estàvem molt contents.

Vàrem buscar llapis,
gomes, tireses, coles...

per ajudar en Nicolau.

Tot just arribar, ja vàrem gaudir d'un passeig amb canoes per la platja i ens varen explicar la llegenda de les Illes Medes amb un conte. Tots portàvem armilles salvavides.

A la nit vàrem

buscar trossets

del mapa i

fèiem jocs.

A l'hora de dinar, tothom va menjar molt bé. Aquí estem tots asseguts a taula de deu en deu. Després els monitors tenien cura de nosaltres i fèiem proves

LES COLÒNIES S'ACOMIENÇEN

L'última setmana d'abril l'escola va marxar de colònies uns dies. Els més grans varen anar al Montseny, a Sta. Maria de Palau Tordera, mentre que els més petits varen anar a Torroella de Montgrí com ja haureu vist a la pàgina anterior.

Els alumnes i mestres de cicle mig i superior vam gaudir de les excepcionals instal·lacions de la casa de colònies La Granja. Distribuïts en un grandíós espai a l'aire lliure, diversos edificis acullen als visitants sense que els diferents grups escolars es molestin entre ells. El centre d'aquesta distribució és la cuina des d'on es reparteix el menjar als menjadors "particulars" de cada escola.

Cal fer esment particular als monitors i monitores de la casa de colònies, autèntics professionals del treball amb infants i amb un entusiasme sempre a flor de pell. Tot plegat ha fet possible que els 3 dies d'estada fossin molt profitosos per a tots plegats.

La jornada habitual començava a les vuit del matí amb la dutxa i l'esmorzar i s'allargava fins a les onze de la nit. Entremig, els diversos àpats i alguna estona de descans entre tanta activitat educativa i/o física. Tots plegats vàrem sentir recança a l'hora de marxar de tan ben acollits que ens sentíem i encara ara dura el bon record d'aquesta experiència.

**FUSTERIA
D'ALUMINI**

**Subirós
Ballesteros**

**Ctra. L'Escala Pont del Príncep
Tel. 50 00 85 EL FAR D'EMPORDA**

ESTAM

**flors i
plantes**

Subirós - Saballs, S.L.

Servei Teleflora - Entregues a Domicili - Flors i Plantes Naturals i Artificials
Tots Tipus d'Ornaments Florals - Rams de Núvia, Esglésies
Corones i Coixins Funeraris - Disseny i Decoració al seu gust

Rda. Barcelona, 134 - Tel. 972 50 01 69 - FIGUERES

Mozart és probablement el compositor de música clàssica més famós del món. Tothom sap alguna que altra cosa de la seva vida, i més aquest any que celebrem els 250 anys del seu naixement, i que més o menys tots els mitjans culturals en fan ressò. Però qui era aquest personatge?

Wolfgang Amadeus Mozart va néixer a Salzburg el 27 de gener de 1756. El seu pare decidí educar-lo i exhibir-lo juntament amb la seva germana Nannerl per les corts europees. A sis anys era un intèrpret avançat d'instruments de tecla i un eficaç violinista amb una extraordinària capacitat per a la improvisació. Tot un nen prodigi.

Els viatges —que no van ser pocs— li oferiren valuoses experiències que li serviren d'inspiració per a les seves composicions: Munic, Viena, Manheim, París, Londres, Milà, Roma, Bolonya... Segons el càlcul efectuat per un estudiós de la seva vida, dels trenta-cinc anys, deu mesos i nou dies de la seva vida, Mozart va passar deu anys, dos mesos i vuit dies viatjant.

Treballava de *mestre de concert* de l'arquebisbat de Salzburg, composava moltes obres (òperes i música instrumental), feia algunes actuacions i donava lliçons privades. Va ser el primer músic lliure de la història, ja que va renunciar a estar al servei de cap mecenes. Tenia caràcter!

El juny de 1778 morí la seva mare. El mes d'agost de 1782 es casà amb Constanze Weber, amb qui visqueren sovint perseguits pels deutes —és l'inconvenient de ser lliure—. Tingueren sis fills dels quals només dos sobrevisqueren. El maig de 1787 morí el seu pare. La mort dels seus familiars més directes l'afectà profundament, cosa que quedà inevitablement reflectida en les seves obres d'una profunditat i una expressivitat impressionant, molt superior a la de la resta de músics del seu temps.

És realment complicat seleccionar poques obres seves per destacar, perquè totes tenen quelcom d'extraordinari, però és necessari mencionar *Les Noces de Figaro*, *Don Giovanni*, *Così fan tutte* i *La Flauta Màgica*, pel que fa a òperes, i la *missa de Rèquiem* que deixà inacabada quan la mort el sorprengué el 5 de desembre de 1791. No es pot atribuir la seva mort a una causa única, la seva salut no fou mai bona i a més tingué un estil de vida molt intens i sempre treballà massa. Fou sepultat en un fossar anònim al cementiri de Sant Marc de Viena. Malgrat les nombroses recerques, mai no s'ha pogut identificar.

La seva influència ha estat profundíssima tant en el món germànic com en el llatí. La seva extensa producció inclou gairebé tots els gèneres, i en qualsevol d'ells podem trobar grans obres mestres.

Hola amics!

Un any més i amb l'arribada del bon temps, s'acosta la nostra festa d'estiu que enguany se celebrarà els dies 9, 10 i 11 de Juny.

La Comissió de Festes *El Far Actiu* ha preparat una programació variada i pensada perquè petits i grans en pugueu gaudir.

Hí haurà Country a càrrec de *Country Revival Farmers*, la tradicional marxa a peu pels camins del nostre poble, el millor repertori de l'*Orquestra Gironina* i com a acte excepcional podreu visitar una exposició a la biblioteca de l'escola titulada *1956, l'any de la Fred*.

Com cada any també se celebrarà el *Dinar — Homenatge a la Gent Gran*.

El preu del dinar serà de 16 € per persona d'entre 8 i 64 anys. Els nens fins a 7 anys pagaran 8 €. Pels jubilats del municipi (de 65 anys endavant) l'àpat serà gratuït gràcies a la col·laboració del nostre ajuntament.

La data límit d'inscripció serà el dia 5 de Juny. Cal recordar que les places són limitades i com cada any, volem donar preferència a la gent del poble i als familiars i amics que els vulguin acompanyar.

El Cap de Setmana anterior a la festa, és a dir, 3 i 4 de Juny, passarem a apuntar les persones que assistiran al *Dinar — Homenatge a la Gent Gran*.

Esperem que tots plegats puguem gaudir de la nostra festa un any més.

US HI ESPEREM!!

EL FAR ACTIU

CINEMA

	<u>INGRESSOS</u>
BAR HAVANERES	66,00
BAR CINEMA	35,50
	<u>DESPESES</u>
GROS MERCAT (M.E)	33,99
CINEMA	101,00

FESTA DE SANT MARTÍ 2005

	<u>INGRESSOS</u>
QUOTES VEINS	2.787,00
PUBLICITAT	920,00
BAR CENTRE CIVIC	300,00
CADIRES	292,80
<u>TOTAL INGRESSOS</u>	4.299,80

	<u>DESPESES</u>
IMPREMPTA-CARTELLS	100,00
GROS MERCAT (M.E)	131,13
DEUTE CINEMA ATALAIÀ	147,00
TEATRE: <i>ELS BEN TROBATS</i>	500,00
ELS MÀGICS	1.700,00
BLANES ORQUESTRA	3.800,00
DINAR DELS MÚSICS - ELS OI	300,00
LLET XOCOLATADA	9,00
VARIS: COLA, PILES, CERVES	36,30
PREMIS CONCURS DE DIBUIX	100,10

TOTAL DESPESES 6.823,53

DIFERÈNCIA -2.523,73

QUINES NADAL 2005

	<u>INGRESSOS</u>
DIA 04/12/2005	2.706,00
DIA 06/12/2005	2.232,00
DIA 08/12/2005	2.233,00
DIA 11/12/2005	1.629,05
DIA 25/12/2005	3.645,17
DIA 26/12/2005	3.227,00

QUINES NADAL 2005

	<u>INGRESSOS</u>
DIA 01/01/2006	2.982,00
DIA 06/01/2006	2.779,01
DIA 08/01/2006	3.636,00
A.M.P.A GARNATXA	40,00
<u>TOTAL INGRESSOS</u>	25.109,23

	<u>DESPESES</u>
GROS MERCAT/CUSÍ/BRICOE	96,80
MASSEGUR/CACAUETS/GALE	480,00
CATALANA GOURMET	2.937,79
GALETES I FRUITA (E.J)	379,40
CUBETES/BAIETES/BLAT DE I	16,80
LOTS EMBOTIT	249,73
FLORS I PLANTES ESTAM	88,00
MAGMA	117,00
PINYA I PLÀTANS (M.E)	71,09
CATALANA GOURMET	1.714,40
GROS MERCAT	12.101,02
GARNATXA (M.E)	187,20
CARTELLS	75,00
ORNAMENTS CARROSSA REI	45,00
SOPAR COL-LAB. REIS (Oliver	885,74
<u>TOTAL DESPESES</u>	19.444,97
<u>BENEFICI QUINES</u>	5.664,26

CARNAVAL 2006

	<u>DESPESES</u>
GROS MERCAT	68,70
LLET XOCOLATADA	9,00
PREMIS	150,00
DESP.BANCARIES	8,30
SALDO ANTERIOR BBVA	6.111,09
SALDO FINAL BBVA	8982,13

FESTA D'ESTIU 2006

PROGRAMA D'ACTES

DIVENDRES DIA 09

VESPRE, a les 8, Inauguració i Taula Rodona de l'Exposició: 1956, L'ANY DE LA FRED, a la biblioteca de l'escola.

NIT, a les 10, al Centre Cívic, COUNTRY, a càrrec de COUNTRY REVIVAL FARMERS.

DISSABTE DIA 10

MATÍ, a les 10, MARXA A PEU pels camins del poble. Sortida i arribada al Centre Cívic.

TARDA, a les 4, PARTIT DE FUTBOL, casats contra solters, al camp de futbol. A les 5, GIMCANA per a la mainada i seguidament FESTA DE L'ESCUMA.

NIT, a 2/4 de 12, ANIMAT BALL.

DIUMENGE DIA 11

MATÍ, a les 12, OFICI SOLEMNE amb acompanyament d'orquestra.

Seguidament, dues SARDANES a la plaça Major.

MIGDIA, a les 2, al Centre Cívic, DINAR HOMENATGE A LA GENT GRAN. Seguidament CONCERT, SARDANES a la plaça Genís Subiròs i BALL DE FI DE FESTA. Tots els actes seran a càrrec de l'orquestra:

GIRONINA

LES
QUADRES
RESTAURANT

C. Baix, 2 • Tel. 972 50 68 91 • EL FAR D'EMPORDA

Instal·lacions

MORILLO

ELECTRICITAT - AGUA - GAS - CALEFACCIO

C. Oliva, 6 baixos - EL FAR D'EMPORDA

Mòbil 656 804 194

MARXA A PEU PELS CAMINS DEL POBLE

Per la festa d'estiu la marxa a peu ja és una cita obligada . Som molts els que ens ajuntem per caminar amb alegria . Hores d'ara ja se'ns fa difícil no repetir-nos, doncs tot i que hi ha molts camins i caminets que connecten amb el nostre poble , podem dir que qairebé ja els hem trepitjat tots .

Aquest any a ser possible i si les autoritats ens ho permeten ens agradaria fer la carretera d'anar a Figueres : aquesta que fem tots mil vegades durant l'anys sempre amb coixí, ara tocarà fer-la a peu gaudint al detall de totes les imatges que caminant ens oferirà el trajecte. Anirem fins el PONT NOU , el travessarem i tornarem per un petit camí que voreja el riu fins al nucli de Vilatenim , creuarem el riu Mand i tornarem al poble.

El Far d'Empordà ,té molts camins que venen a parar-hi , potser ho fa per la seva situació d'haver estat construït damunt un turó i al bell mig de la plana ; dins el poble et pots perdre una miqueta doncs els camins queden difossos dins els carrers i moltes vegades la gent no sap per on sortir i ni tan sols si han pres la direcció correcta. Caldria millorar la senyalització dels encreuaments !

De camins verques , vull dir sense asfaltar encara en queden alguns i molt bonics . Recomano alguns itineraris per poder passejar els vespres d'aquest estiu .

ITINERARI 1.- Camí dels Horts : s'agafa sortint del poble direcció al Pont del Príncep , per la carretera rural asfaltada i just passats uns 200 m de l'última casa hi ha un caminet de terra a l'esquerra . Aquest caminet porta fins a l'olivier de'n Cusi a l'esquerra, quan l'olivier s'acaba ens trobem una bifurcació , cal seguir pel camí de la dreta fins tornar a trobar la carretera asfaltada , per la que podreu tornar fins al poble girant a la dreta o bé a l'esquerra cap al pas de les moles i can al Mas de'n Bordes fins tornar al poble pel camí de la Rutlla.

ITINERARI 2.- Camí vell de Fortià : s'agafa sortint del poble direcció al cementiri municipal , es segueix recte passant pel mas de Can Picassal i llavors mig pel camí , mig pels camps s'intenta trobar un caminet que es veu al fons a l'esquerra que està tot borejat de grans arbres (Plataners) . Al costat d'aquest camí ple de molta ombra hi ha un rec força gran on amb sort podeu trobar-hi aigua abundant, moltes granelles i moltes flors precioses , sobretot lliris grocs i liles .

ESPERO TROBAR-VOS A LA MARXA ESTIU 2006 I QUE CAMINEU FORÇA , DIUEN QUE CAMINAR ÉS BO PER LA SALUT !

El Far Actiu .

Esther Jofre i Company.

NOTA D'AGRAÏMENT : per l'Associació Juvenil Atalaia en motiu de la seva dissolució .
Gràcies per haver estat treballant pel nostre poble i per tot el que heu compartit amb mi .
Amb molt Carinyo ! Esther J.

QUINA 13-12-05

LA QUINA DE L'ESCOLA VA SER TOT
UN ÈXIT . GRÀCIES A TOTHOM
LA JUNTA DE L'A.M.P.A.

EDUCACIÓ

compartida

Participació del mes de Març de l'A.M.P.A. de l'escola al programa-debat sobre educació de la cadena COMRADIO.

CAL QUE PARES I MARES EDUQUEM ELS NOSTRES FILLS . CALEN VALORS, NORMES, LÍMITS , TEMPS , DEDICACIÓ , MOXAINES, CAL ESTIMACIÓ.

HEM DE PORTAR A L'ESCOLA NENS EDUCATS.

L'ESCOLA ELS HA DE DONAR UNA FORMACIÓ QUALITATIVAMENT ÀMPLIA I TAN INDIVIDUALITZADA COM SIGUI POSSIBLE PER TAL QUE CADA NEN PUGUI DESENVOLUPAR-SE POSITIVAMENT I AL MÀXIM DE LA SEVA CAPACITAT.

L'ESCOLA, COM A ESPAI DE MULTIRELACIÓ HA DE CONTRIBUIR, EDUCANT A LA SEVA SOCIABILITZACIÓ.

LA FAMÍLIA POT COL.LABORAR AMB L'ESCOLA PER AMPLIAR I ENRIQUIR LA FORMACIÓ DELS NENS . AIXÒ S'ACONSEGUIEX AMB INTERÈS D'UNS VERS ELS ALTRES.

SI COMBINEM L'HORARI ESCOLAR AMB ELS HORARIS LABORAL ENS QUEDEN HORES EN LES QUE CAL ATENDRE'LS CORRECTAMENT. FALTEN RECURSOS.

CAL FLEXIBILITZACIÓ EN L'HORARI LABORAL I CAL ATENDRE LES NECESSITATS DELS NOUS HORARIS DE LA SOCIETAT. EL MON RODA I EVOLUCIONA , EL QUE VALIA FA 20 ANYS ARA HA QUEDAT OBSOLET. L'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA HA DE TENIR CAPACITAT PER ADEQUAR-SE A AQUEST CANVI.

PERQUÈ L'EDUCACIÓ FUNCIONI CALEN **FAMÍLIES RESPONSABLES, MESTRES AMB VOCACIÓ I UNA ADMINISTRACIÓ COMPETENT.**

AQUEST CURS L'ESCOLA DEL NOSTRE POBLE TÉ UN EQUIP DE MESTRES AMB VOCACIÓ. TENIM MOLTA SORT !

VOLDRIEM QUE AIXÒ DURÉS ... AQUEST ÉS UN DELS ALTRES PROBLEMES , ALMENYS A L'ESCOLA RURAL: QUE LES PLANTILLES CANVIEN CONSTANTMENT.

ESTHER JOFRE . PRESIDENTA DE L'A.M.P.A. C.E.I.P. EL FAR D'EMPORDÀ

Donat que aquest "Farus" és l'últim que edita l'Associació Juvenil Atalaya en nom de l'A.M.P.A de l'escola vull felicitar-los per la feina feta durant tot el temps que han estat en actiu , tan a nivell de la revista "Farus" com en l'organització d'altres activitats culturals pel poble. MOLTES GRÀCIES PER HAVER EXISTIT I REGISTIT.

CUINES...

Un cop més ens trobem a la cuina i sense saber què preparar?

Doncs perquè tingueu idees i sigueu els autors d'uns plats boníssims a continuació us oferiré uns seguit de receptes:

CANELONS ROSSEJATS

Ingredients: Carns variades, foie gras, ceba, tòfona negra, canelons, beixamel, formatge ratllat, mantega, nou moscada, aigua, oli, pebre negre i sal.

Preparació: Es pica una mica de ceba (si no se'n té del rostit, es passa per la paella, amb un raiget d'oli i un pessic de sal). Es pica la carn cuïta a trossos petits, però no massa, i es barreja amb la ceba, un tros de foie gras, una mica de tòfona i una cullerada de beixamel. Es pasta bé fins a fer una massa consistent però no massa dura. Es tiren els canelons, d'un en un, en aigua abundant que bulli, amb un pessic de sal i un raiget d'oli; se'ls dóna una remenada suau de tant en tant, perquè no s'enganxin ni es trenquin. Quan són cuïts, es tira un bon raig d'aigua freda a l'olla, per parar l'ebullició. Es treuen els canelons, posant-los arrencats sobre un drap de rus net. Es posa al costat de cada caneló una mica de pasta de la carn i es cargola. Cal que els canelons quedin ben plens però que no sobresurti el farciment pels costats. Llavors, es posen en una plata que pugui anar al forn i es cobreixen de beixamel. S'escampa formatge ratllat per sobre i es gratina.

CONILL AMB CEBA

Ingredients: Conill i ceba (el mateix pes), sobrassada, llorer, canyella, sal, pebre negre, oli i aigua.

Preparació: En una cassola amb oli i un pessic de sal, es fregeix un tall de sobrassada, sense pell; quan estigui, s'hi tira el conill, net, salpebrat i fet a trossos. Es deixa fregir tot fins que sigui ben ros. Mentre, en una paella es fregeix la ceba tallada pel llarg, ben fina. Quan tot és ben daurat, es redueix el foc de la cassola i se li aboca el contingut de la paella. Després, s'hi afegeix un got d'aigua, una fulla de llorer, un tronquet de canyella, sal i pebre negre. Es deixa ofegar, tapat i a foc lent fins que el conill sigui tou.

GELAT D'AMETLLA O D'AVELLANA

Ingredients: 100gr d'ametlles o d'avellanes crues i mòltes, 100gr de sucre, pell ratllada de llimona, canyella i 1 litre de llet.

Preparació: Es posa la llet freda en un pot i s'hi dissol el sucre. Després s'hi tira l'ametlla o l'avellana, la pell de la llimona i una mica de canyella (en pols o ben picada amb el ganivet). Es posa en un recipient flexible, al congelador. L'ametlla quedarà al fons, però és igual, perquè abans de servir es remena bé. Una estona abans de servir, cal treure'l del congelador. Quan ja s'ha estovat, es desfan tots els terrossos de gel i es remena bé. Seguidament es serveix en copes.

Esperu que us agradi i segur que quan proveu de fer-les estaran per llepar-se'n els dits!
BON PROFIT!!

ESTHER BARTOLOMÉ

MOVIMENTS **DEMOGRÀFICS**

A nivell demogràfic, des de l'últim número de la revista FARUS, al nostre poble s'han produït els següents fets a destacar:

Naixements:

Adrià Collado Torralba, 22/12/2005

Joel Guerrero Coll, 18/1/2006

Guillem Pujolàs Moret, 20/2/2006

Ona Jofre Rodríguez, 1/3/2006

Gabriel Cosmin Balas, 24/4/2006

Bateigs:

Laia Sala Maje, 14/5/2006

Casaments:

Josep Clos Quintana i Montse Bramón Asparó, 18/3/2006

Defuncions:

Jaume Arnall Mallart, 9/3/2006

Pedro Juárez Sáez, 13/5/2006

Restaurant
Els Oliverons

Esmorzars *Menú diari*

Carn a la brasa i Embotits

c. Moles, 1
El Far d'Empordà
Tel. 972 67 15 21

TANCAT
Diumenges
i Festius

C. Germans Miquel, s/n • Parcel·la 64
Polígon Empordà Internacional
Tel. 972 50 93 41 • Fax 972 67 15 55
17469 VILAMALLA (Girona)
E-mail: info@collverd.com www.collverd.com

PARIDES . COM

Espai de la revista Farus dedicat a les parides internàutiques.

Un minut de sarcasme

Ell: Només m'estimes perquè el meu pare em va deixar una gran fortuna.

Ella: No, carinyo. Jo t'estimaria igual encara que no sabés qui te la va deixar.

Ell: Cinc centímetres més i seria el rei.

Ella: Cinc centímetres menys i seria la reina.

Escrit a la paret d'un lavabo de dones: El meu marit em segueix a tot arreu.

A sota: No és veritat, no ho faig.

Ella: Com és que arribes a casa mig borratxo?

Ell: No és culpa meva; se m'han acabat els diners!

Ell: Sortim a divertir-nos aquesta nit?

Ella: Bona idea! El que arribi primer que deixi la llum de l'entrada encesa.

Ell: Provem una posició diferent aquesta nit?

Ella: D'acord. Tu agafes la fusta de planxar i jo m'asseuré al sofà a veure la televisió.

- Saps? Quan em parles em recordes el mar.

- Que maco! No sabia que t'impressionés tant...

- No m'impressiones... em mareges!...

Conversa en el lavabo

Un dia mentre treballava, vaig tenir la necessitat imperiosa de fer el que ningú pot fer per mi, de manera que vaig haver d'anar al lavabo.

Estan en plena feina, sento que em diuen: *Hola com estàs?*

Home... no crec que aquest sigui el millor moment per conversar, però, per no semblar mal educat vaig contestar: *Bé, gràcies.*

I l'altre que segueix preguntant: *Què estàs fent?*

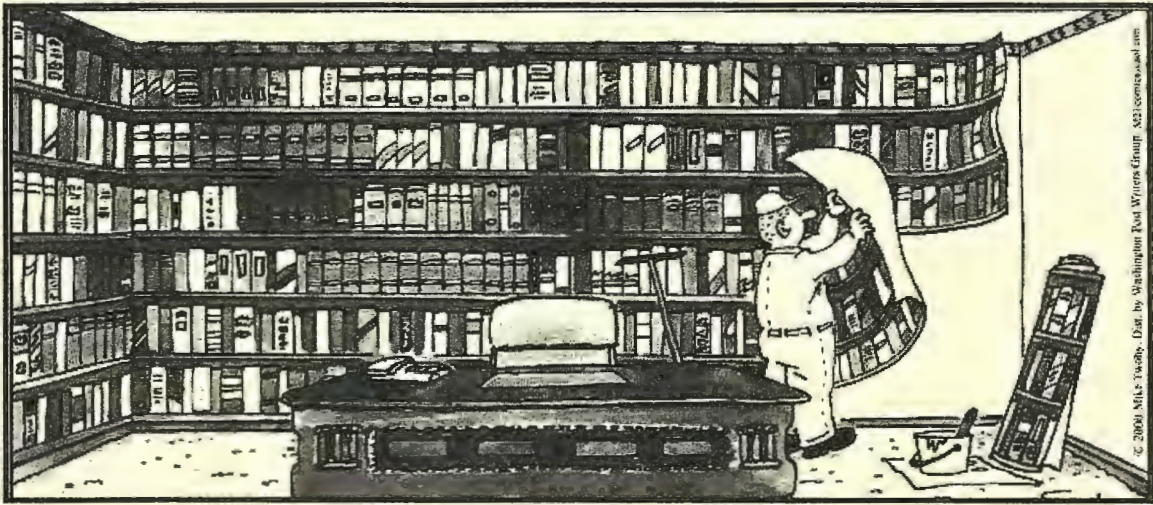
Aquesta pregunta em va semblar molt estúpida, però tot i això vaig respondre: *Suposo que el mateix que tu.*

I seguidament l'altre em pregunta: *Que puc venir?*

Això ja em va semblar massa, i li dic: *Doncs la veritat és que no, ara estic molt ocupat!*

I sento que l'altre diu: *Escolta, et truco més tard, que ara tinc un poca-solta aquí al costat que cada vegada que et dic alguna cosa contesta ell!*

Sense paraules

Sudoku

El sudoku musical

Per resoldre un SIDOKU cal posar a cada casella una nota musical (do, re, mi, fa, sol, la, si,), tenint en compte que les set notes han d'aparèixer a cada columna, a cada fila i en cada zona (cada zona queda delimitada per vores més gruixudes). Bona sort i bona música! Aquest sudoku l'han creat en David Puertas i en Bernat Puertas i en podeu trobar molts més a l'adreça: www.sidokus.com

	LA	FA		DO		
SI		SOL		LA		
SOL		DO				
DO			LA	SOL		
	SOL	MI	SI			
	SI	LA			MI	
			SOL		DO	RE

Similituds

No us semblen curioses les similituds entre els gossos i el seus amos?

Subministres ***EL FAR S.L.***

Carrer de la Font, 1 17469 EL FAR D'EMPORDA (Girona)
Tel. 972 51 14 08 - Fax 972 51 41 44

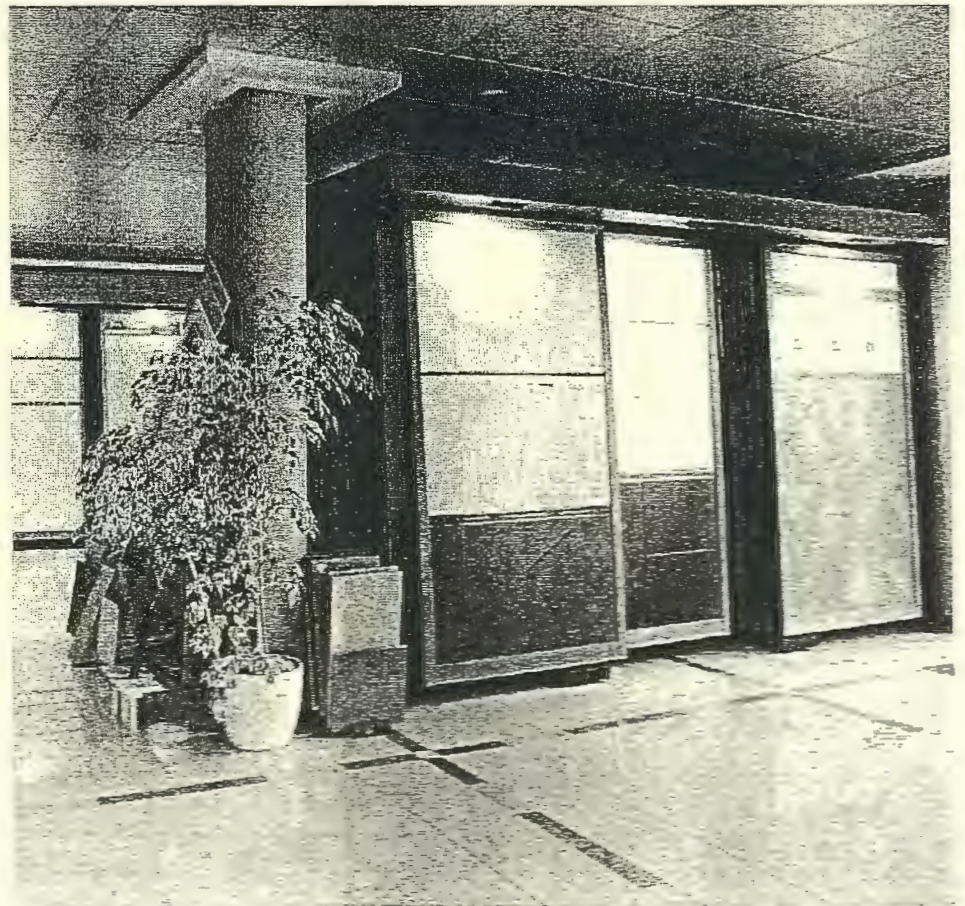
FORJATS
ACABATS DE VIVENDA
COBERTS DE FIBROCIMENT
TEULES
GRANGES
IMPERMEABILITZACIONS

SANITARIS
GRESSOS
REVESTIMENTS

PREUS DIRECTES DE FABRICA

MATERIALS PER A LA CONSTRUCCIO
EXPOSICIÓ I VENDA

Obert també dissabtes de 16:00 a 20:00.

C.E.I.P. EL FAR D'EMPORDÀ

DOLORS

MARTA

PEP

ROSA Mª

ANNA Mª

CURS
2005/2006

P4

LAIA C.

EMMA

MÒNICA

SHEILA R.

AIDA C.

CARLOS R.

ÀLEX D.

MARIA Z.

NICO S.

P3

MÒNICA M.

MARTA C.

LAURA A.

ADRIÁN

ANA J.

P5

GUILLEM T.

XENIA V.

ÈRIK C.

MARINA J.

ÀLVARO P.

CRISTINA

MARIA T.

1º

EVA A.

MARINA S.

MARTÍ C.

ANNA P.

NEREA M.

ÈRIC O.

PEDRO

2º

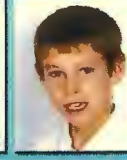
ARNAU I.

MARIA P.

ALFREDO Z.

ORIOL V.

3º

SAMUEL

4º

GERARD F.

INÉS J.

5º

SANDRA

ÈRIC S.

VÍCTOR B.

6º

XUS C.

ISAAC Z.

LAURA E.